

Дениско лежав на м'якенькому, зігрітому сонцем спориші, й час від часу прикладав до ока свою дудочку. Грати на дудочці йому вже набридло, то він, ніби в підзорну трубу, став роздивлятися в неї воронячі гнізда.

Де не візьмись — Денисків приятель Тимцьо. В одній руці у Тимця було дротяне кілечко, в другій — зелена пластмасова мисочка. — Думаєш, я не знаю, що це? — спритно підхопився на ноги Дениско.— Це мильні бульбахи пускати.

— Ну і знай собі,— зверхньо буркнув Тимцьо й тут-таки видмухав бульбаха, великого й синього, як баклажан.

— Тимчику, хочеш поміняємось? — у захваті прошепотів Дениско.— Тобі дудочка, мені кілечко.

Тимцьо кілька хвилин щось обмірковував, а тоді мовчки простяг Денискові кілечко, взяв дудочку й по-кушпєлив* своєю дорогою...

Цілісінський день Дениско не випускав кілечка з рук. Потай від бабуні він змилив аж два шматки мила, і якби бульбахи тут-таки не лускали, то, мабуть, виповнили б увесь їхній куток.

Проте під кінець дня охота пускати бульбахи в Дениска пропала. Він хотів був гайнути до Тимця, щоб перемяти все назад. Але зразу ж за ворітьми здибав* Костика. Костик біг вулицею, тримаючи над головою саморобного вітрячка, який весело лопотів на вітрі. — Стій! Зупинись-но! — загукав Костикові Дениско.— Хочеш за вітрячок кілечко з мисочкою? Будеш бульбахи пускати.

Костик ніби нехотя взяв кілечко, віддав вітрячка й побіг далі.

А Дениско уявив себе на справжньому реактивному літаку й до заходу сонця встиг обігати з вітрячком ма-ло не півсела.

Коли він уже присмерком вертався додому, то неподалік від своєї хати побачив сусідську дівчинку Гафійку. Гафійка тримала за нитку велику повітряну кульку. Кулька була незвичайна. Гафійчин тато наповнив її якимось легким, навіть легшим за повітря, газом, і кулька весь час намагалася висмикнути з рук свого хвостика й утекти в небо.

О, як Денискові закортіло тієї кульки! Ну, хоч умри — так закортіло.

— Гафієчко! Миленька! — тремтячим голосом вигукнув він.— Давай мінятися! Ти мені кульку, я тобі вітрячка. Дивись, як ловко крутиться в нього пропелер.

— Коли ти так просиш,— сказала Гафійка,— то, будь ласка, міняємося.

Щасливий як ніколи Дениско вбіг на рідне подвір'я. Під хатою на лаві сидів, спочиваючи після трудового дня, весь Бубликів рід.

— Гляньте! — вигукнув Дениско, показуючи на кульку.— Це за дудку. Спочатку я виміняв дротяне кілечко. Ну, щоб мильні бульбахи пускати. Потім за кілечко вітрячка. А оце зараз Гафійка віддала мені за вітрячка кульку.

Дениско підняв кульку над головою, і аж пристрибнув з радощів, що запопав* такий скарб. Але саме тої миті кулька випорснула йому з рук і гайнула догори.

Всі дивилися їй услід, поки вона не зникла з очей, а тоді перевели погляд на Дениска, що непорушно стояв серед двору, як мальований стовп.

— Ну, що ж, цікаво було подивитися, як міняють шило на мило,— без найменшого співчуття сказала бабуня.

— Проміняв бики на воли, аби вдома не були,— додав дідусь.

— Хто міняє, той нічого не має,— повчально зауважила мама.

— Міняйло без штанів ходить,— ще рішучіше відрубав татусь.

Тільки Мар'янка цього разу не проходила жодним словом. Як по щирості, то їй було

трошки жаль і барвистої кульки, і самого Дениска.

Анатолій Григорук